

ΒΥΘΙΣΜΕΝΟ

ΛΑΡΚ

«Μην κρατήσεις την αναπνοή σου» φωνάζω στον άντρα «μέσα στο αυτοκίνητο που βυθίζεται. Εκείνος χτυπά το παράθυρο και ικετεύει να του δείξω έλεος. «Κατάλαβες;»

Δε νομίζω ότι με άκουσε. Αλλά δεν πειράζει. Απλώς χαμογελάω καθώς τον αποχαιρετώ κουνώντας το ένα χέρι. Με το άλλο, τον σημαδεύω με το όπλο μου. Ακόμη κι αν το παράθυρο υποχωρήσει, δε θα τα καταφέρει να γλιστρήσει έξω.

Ευτυχώς, η πίεση του νερού, η στάθμη του που ανεβαίνει σταθερά, καθιστούν σχεδόν αδύνατη τη διαφυγή του. Πολύ γρήγορα, το όχημα έχει ήδη βυθιστεί. Σκούρες φουσαλίδες σκάνε στην επιφάνεια του νερού ενώ το αυτοκίνητο βουλιάζει κάτω απ' τα απαλά κύματα της τεχνητής λίμνης Σίτσουετ. Τα φώτα του αυτοκινήτου είναι στραμμένα προς τα αστέρια, τρεμοπαίζουν ακόμα και οι ηλεκτρικές συνδέσεις υποκύπτουν στο νερό.

«Γαμώτο!»

Αυτό δεν είναι καλό.

Στην πραγματικότητα, είναι καταπληκτικό. Αλλά ταυτόχρονα είναι και μεγάλος μπελάς.

Δαγκώνω με μανία τα χείλη μου και καρφώνω το βλέμμα μου μέχρι τα φώτα να σβήσουν και η επιφάνεια να μείνει ακίνητη. Όταν πια είμαι σίγουρη ότι όλα θα παραμείνουν σιωπηλά, βγάζω το κινητό μου και ανοίγω τις επαφές. Ο αντίχειράς μου αιωρείται πάνω απ' τον αριθμό της Έθελ. Πάντα της τηλεφωνώ όταν τα πράγματα πηγαίνουν κατά διαόλου. Ομολογουμένως, μια νεκροφόρα στον πάτο μιας λίμνης ίσως να ξεπερνάει λίγο την συνηθισμένη σημασία του *κατά διαόλου*. Τη δεδομένη στιγμή δεν ήταν ακόμη αδύνατο να ζητήσω βοήθεια από την Έθελ.

Με έναν αναστεναγμό, επιλέγω το νούμερο ακριβώς πάνω απ' το δικό της.

Δύο χτυπήματα και το σηκώνει.

«Πουλάκι μου¹» απαντάει τραγουδιστά ο πατριός μου στην άλλη άκρη της γραμμής. Στρέφω τα μάτια μου ψηλά και χαμογελάω που με αποκαλεί με το παρατσούκλι που είχα ως παιδί.

Ο επιφυλακτικός τόνος μου είναι η πρώτη ένδειξη ότι κάτι δεν πάει καλά, όταν του λέω «Γεια σου, μπαμπάκα.»

«Τι συμβαίνει, γλυκιά μου; Όλα καλά;»

«Φυσικά...»

«Ξέρασε κανείς πάνω στο χαλί;» ρωτάει. Είναι βέβαιο ότι έχει πει μερικά ποτά στο πάρτι που διοργάνωσε για το Χάλογουιν, αφού δεν έχει ακόμα διαπιστώσει ότι δεν ακούγονται ούτε μουσική, ούτε φωνές εδώ που βρίσκομαι. «Θα πω στην Μάργκαρετ να κανονίσει να έρθουν μερικές καθαρίστριες πρωί πρωί. Μην ανησυχείς γι' αυτό, καρδούλα μου.»

Μια τελευταία φουσαλίδα σκάει στην επιφάνεια της λίμνης, σαν ένα σημείο σίξης που βάζει τέλος στη βύθιση του αυτοκινήτου. «Εεε, δε χρειαζόμαί αυτού του είδους τις καθαρίστριες...»

Σιωπή.

Ξεροκαταπίνω. «Μπαμπά;... Μ' ακούς;»

Μια πόρτα ακούγεται να κλείνει στο βάθος, πνίγοντας τα γέ-

¹ Το όνομα της Λαρκ στα ελληνικά σημαίνει κορδαλλός, το ωδικό πουλί. (Σ.τ.Μ.)

λια, τις φωνές και την μουσική. Το επόμενο πράγμα που ακούω είναι η τρεμάμενη εκπνοή του πατριού μου. Μπορώ σχεδόν να φαντασιώ τον τρόπο με τον οποίο πιθανότατα τρίβει το μέτωπό του με τα δάχτυλά του σε μια μάταιη προσπάθεια να χαλαρώσει. «Λαρκ, τι στο διάολο; Είσαι καλά;»

«Ναι, είμαι απολύτως καλά» λέω, σαν να πρόκειται για κάτι εντελώς ασήμαντο, παρά το ματωμένο μπλουζάκι που έχω κάνει κουβάρι και το πιέζω στο κεφάλι μου, όπου νιώθω μια βαθιά πληγή να πάλλεται απ' τον πόνο. Το χαμόγελό μου μάλλον αγγίζει τα όρια της παραφροσύνης. Το κοστούμι της Χάρλεϊ Κούν και οι είκοσι στρώσεις μακιγιάζ που φοράω δε βοηθούν, οπότε υποθέτω ότι πρέπει να είμαι ευγνώμων που δεν είναι κανείς τριγύρω. «Μπορώ να το τακτοποιήσω εγώ αν μου δώσεις τον αριθμό.»

«Πού είσαι; Έκανε κάτι η Σλόαν;»

«Όχι, ούτε καν» λέω, με τη φωνή μου σταθερή και το χαμόγελό μου έχει εξαφανιστεί αμέσως. Δε μου αρέσει καθόλου που αμέσως υπέθεσε ότι φταίει η καλύτερή μου φίλη. Παρ' όλα αυτά, καταπίνω τον εκνευρισμό μου αντί να τον εξαπολύσω. «Η Σλόαν πιθανόν είναι στο σπίτι της, παρέα με κανένα πονηρό βιβλίο και το σατανικό της γάτο. Εγώ έφυγα για το Σαββατοκύριακο. Δεν είμαι στο Ράλεϊ.»

«Και τότε πού είσαι;»

«Στο Ρόουντ Άιλαντ.»

«Γαμώτο.»

Ξέρω τι σκέφτεται. Είμαι πολύ κοντά στο σπίτι για να κάνω κάποια μαλακία τέτοιου μεγέθους. «Λυπάμαι, πραγματικά. Το αυτοκίνητο απλώς...» Ψάχνω να βρω τις κατάλληλες λέξεις για να του εξηγήσω, αλλά μόνο μία ξεστομίζω. «...βυθίστηκε.»

«*Το δικό σου αυτοκίνητο;*»

«Όχι. Το δικό μου...» Ρίχνω μια ματιά πίσω μου, προς το Escalade μου, με τα σπασμένα φώτα του να με κοιτάζουν. «Το δικό μου έχει δει και καλύτερες μέρες.»

«Λαρκ...»

«Μπαμπά, μπορώ να το τακτοποιήσω. Πραγματικά, χρειάζομαι μόνο τον αριθμό ενός καθαριστή. Ιδανικά κάποιον που να έχει γερανό. Και ίσως εξοπλισμό για καταδύσεις.»

Το γέλιο του είναι εντελώς απαθές. «Μου κάνεις πλάκα.»

«Για ποιο απ' όλα;»

«Για όλα, ελπίζω.»

«Κοίτα» λέω καθώς σκύβω πάνω απ' την πετρώδη όχθη για να κοιτάξω χαμηλά στο νερό «ίσως να αρκεί και κάποιος που μπορεί να κάνει κατάδυση με αναπνευστήρα. Δε νομίζω ότι είναι και τόσο βαθιά.»

«Χριστέ μου, Λαρκ.» Ένας μακρόσυρτος αναστεναγμός διαπερνά τη γραμμή. Σιχαίνομαι το συναίσθημα της απογοήτευσης. Είναι σαν να στέκεται ακριβώς δίπλα μου με εκείνο το βλέμμα που έχω δει τόσες φορές στο παρελθόν, εκείνο που φανερώνει ότι περίμενε κάτι καλύτερο από μένα αλλά δεν αντέχει να μου ραγίσει την καρδιά λέγοντάς το δυνατά. «Εντάξει» λέει τελικά. «Θα σου δώσω τον αριθμό μιας εταιρείας που λέγεται Λεβιάθαν. Θα πρέπει να τους δώσεις έναν κωδικό λογαριασμού. Αλλά μην τους πεις το όνομά σου. Ούτε απ' το τηλέφωνο, ούτε όταν έρθουν. Μπορεί να είναι επαγγελματίες, αλλά είναι επικίνδυνοι άνθρωποι, καρδιά μου. Θέλω να μου στέλνεις ένα μήνυμα κάθε μισή ώρα μέχρι να γυρίσεις σπίτι για να ξέρω ότι είσαι καλά, κατάλαβες;»

«Φυσικά.»

«Και όχι ονόματα.»

«Κατάλαβα. Σ' ευχαριστώ, μπαμπά.»

Μια μακρά σιωπή απλώνεται ανάμεσά μας προτού μιλήσει επιτέλους ξανά. Ίσως θέλει να πει περισσότερα, ακόμη και να μου φωνάξει ή να μου κάνει μερικές αμήχανες ερωτήσεις. Αλλά δεν κάνει τίποτα απ' όλα αυτά. «Σ' αγαπώ, γλυκιά μου. Να προσέχεις.»

«Κι εγώ σ' αγαπώ. Και θα προσέχω.»

Κλείνουμε το τηλέφωνο. Αμέσως λαμβάνω ένα μήνυμα απ' τον πατριό μου με έναν αριθμό τηλεφώνου και έναν εξαψήφιο κωδικό. Όταν τηλεφωνώ, απαντάει μια ευγενική γυναίκα και με απόλυτο επαγγελματισμό καταγράφει τα στοιχεία που της δίνω. Οι ερωτήσεις της είναι άμεσες και οι απαντήσεις μου σύντομες. *Έχετε τραυματιστεί; Όχι πολύ. Πόσοι είναι οι νεκροί; Ένας. Κάποιο ιδιαίτερο αίτημα για να διευκολυνθεί ο καθαρισμός;* Εξοπλισμός κατάδυσης.

Μου εξηγήσει όλους τους όρους και τις προϋποθέσεις καθώς και τις λεπτομέρειες πληρωμής. Όταν κλείνω το τηλέφωνο, επιστρέφω στο Escalade μου. Ο κινητήρας του κάτω απ' το κατεστραμμένο καπό κάνει περιέργους ήχους ενώ κρυνώνει. Θα μπορούσα να περιμένω μέσα στο αυτοκίνητο, όπου είναι ζεστά, αλλά δεν το κάνω. Το πρόγραμμα του ύπνου μου έχει ήδη γαμηθεί. Αυτό το τροχαίο θα το επιβαρύνει κι άλλο. Δε μου χρειάζεται να καθίσω μέσα στα συντρίμια, να μου προκαλέσω κι άλλους επιπτώσεις. Ακόμα κι έτσι όμως, άξιζε τον κόπο να δω αυτό το αρπακτικό να βουλιάζει στον πάτο της λίμνης.

Άλλη μια ακρίδα εξοντώθηκε.

Μία φίλη απ' την γενέτειρά μου, το Πρόβιντενς, είχε αναφέρει κάποιες φήμες για έναν ανώμαλο καθηγητή στο γυμνάσιο της μικρής αδερφής της. Δεν άργησα να τοιμπήσω τον εν λόγω ανώμαλο με τους ψεύτικους λογαριασμούς μου στα social media. Πολύ σύντομα, άρχισε να ζητά φωτογραφίες και παρακαλούσε για μία συνάντηση με την «Τζέμα» την έφηβη alter ego μου. Τότε σκέφτηκα *γιατί όχι; Μπορώ να πάω μια βόλτα απ' το σπίτι, να πάω σε πάρτι για το Χάλογουιν και να ξεφορτωθώ μερικά παράσιτα.* Από τεχνικής άποψης, μάλλον καλά τα κατάφερα, παρ' όλο που δεν είχα πραγματικά σκοπό να ρίξω το αυτοκίνητο του κ. Τζέμι Μέρικ στη λίμνη. Σχεδιάζα να τον στριμώξω στην άκρη του δρόμου και να τον πυροβολήσω στο πρόσωπο, να πάρω κάτι ως αναμνηστικό και μετά να τον αφήσω εκεί, σαν σκουπίδι. Δυστυχώς, κατάλαβε ότι έχει μπλέξει και παραλίγο να ξεφύγει.

Υπάρχει περίπτωση να το κατάλαβε μετά την αποτυχημένη προσπάθειά μου να πυροβολήσω ένα απ' τα λάστιχα του, όταν αρνήθηκε να σταματήσει το αυτοκίνητο. Πιθανόν δε βοήθησε ούτε το ότι γελούσα σαν τρελή καθώς κουνούσα το όπλο έξω απ' το παράθυρο.

Μπορεί να ακούγεται περίεργο, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι δύσκολο να τη γλιτώσεις αν πυροβολήσεις κάποιον σε έναν έρημο δρόμο και φύγεις. Το δύσκολο είναι να καλύψεις τα ίχνη σου όταν μέρος του αυτοκινήτου σου έχει αφήσει το αποτύπωμά του στο αυτοκίνητο του άλλου.

Η θετική πλευρά σε όλη την ιστορία είναι πως εμβόλισα το όχημα εκείνου του μαλάκα και πως το έριξα στη λίμνη. Αυτό είναι πράγματι εντυπωσιακό.

«Όλα θα πάνε καλά στο τέλος» ψιθυρίζω καθώς ξεβιδώσω τις βίδες απ' την πίσω πινακίδα κυκλοφορίας μου με ένα νόμισμα. Η μπροστινή είναι πλέον ένα τσαλακωμένο κομμάτι μετάλλου – την έχω ήδη μαζέψει απ' το δρόμο. Όταν τελειώνω, παίρνω το παλτό μου απ' το Escalade και φοράω μια γκρι φόρμα πάνω απ' το κοντό σορτσάκι και το διχτυωτό κασόν μου. Με το όπλο μου ασφαλισμένο στην τσάντα μου, μαζεύω τα χαρτιά μου απ' το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, βάζω την τσάντα στον ώμο μου και κλείνω την πόρτα.

Για λίγο, απλώς στέκομαι στην απότομη όχθη με τα βράχια όπου το αυτοκίνητο του Τζέιμι αναποδογύρισε και τον εκτόξευσε στην μετά θάνατον ζωή. Βλέπω το πρόσωπό του τόσο ξεκάθαρα στο μυαλό μου, φωτισμένο απ' τους προβολείς μου τη στιγμή ακριβώς πριν τη σύγκρουση. Ορθάνοιχτα, πανικόβλητα μάτια. Σγουρά ξανθά μαλλιά. Το στόμα του ανοιχτό σε σιωπηλή κραυγή. Ήταν τρομοκρατημένος. Ήξερε ότι επρόκειτο να πεθάνει και δεν είχε ιδέα γιατί.

Δε θα έπρεπε να αισθάνομαι άσχημα γι' αυτό;

Γιατί εγώ δεν αισθάνομαι. Καθόλου.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου για να διώξω την οργή που εξακο-

λουθεί να κυλάει στις φλέβες μου και χαμογελάω μπροστά στον υγρό τάφο. «Μερικές φορές το κάρμα χρειάζεται και μια μικρή βοήθεια, δε νομίζεις, κ. Μέρικ;»

Με έναν αναστεναγμό ικανοποίησης, βαδίζω προς τη βραχώδη ακτή.

Στέλνω μήνυμα στον πατριό μου για να του πω ότι είμαι καλά και βάζω υπενθύμιση για το επόμενο μήνυμα. Έπειτα, σκαρφαλώνω τα τραχιά βράχια μέχρι να βρω ένα σημείο που δε φαίνεται απ' το δρόμο. Η κουκούλα μου κάλυπτε τις κοιτίδες μου και ο πόνος απ' τη σύγκρουση διαπερνούσε όλο μου το σώμα μου. Ξαπλώνω σε έναν απ' τους γρανιτένιους βράχους και κοιτάζω τον ουρανό, το τέλειο μέρος για να περιμένω.

Και έτσι περιμένω.

Για σχεδόν τρεις ώρες.

Περνάνε πού και πού κάποια οχήματα. Δεν μπορούν να με δουν εκεί που είμαι χωμένη, στη σκιά των βράχων. Κανείς τους δε σταματά να ελέγξει το Escalade. Κατάφερα να το παρκάρω δίπλα στο χαντάκι κάθετα προς τη λίμνη προτού χαλάσει εντελώς. Αν δεν κινείσαι στον παράδρομο και δεν προσέχεις ιδιαίτερα, είναι δύσκολο να διακρίνεις τη ζημιά. Έτσι, όταν ένα βίντατζ αυτοκίνητο με έναν θορυβώδη κινητήρα πλησιάζει αργά και σταματάει δίπλα στο SUV μου, το αντιλαμβάνομαι αμέσως. Η καρδιά μου χτυπά δυνατά κάτω απ' το στέρνο μου. Παραμένω σκυμμένη ανάμεσα στους βράχους και παρακολουθώ.

Το κινητό μου δονείται. Λαμβάνω μήνυμα από άγνωστο αποστολέα.

Έφτασα.

«Σύντομο και περιεκτικό» μονολογώ προτού σηκωθώ όρθια. Ζαλίζομαι λίγο και ιώθω τα πόδια μου ασταθή στην αρχή, αλλά καταφέρνω να συνέλθω καθώς πλησιάζω το αυτοκίνητο.

Η μηχανή σβήνει. Κρατάω την τσάντα μου κολημένη στο

σώμα μου και το ένα χέρι μέσα. Με τις άκρες των δαχτύλων μου ακουμπώ την κρύα λαβή του όπλου.

Κοντοσιτέκομαι στην μέση του δρόμου και τότε η πόρτα ανοίγει. Βγαίνει ένας άντρας. Μια μαύρη στολή κατάδυσης καλύπτει το μυώδες σώμα του. Μια μάσκα κρύβει το πρόσωπό του. Φαίνονται μόνο τα μάτια και το στόμα του. Το σώμα του είναι γυμνασμένο, αλλά κάθε του κίνηση έχει χάρη. Καθώς πλησιάζει, το χέρι μου σφίγγει το όπλο.

«Κωδικός» γρυλίζει.

Τρίβω το κεφάλι μου με το ελεύθερο χέρι μου στην προσπάθεια μου να θυμηθώ την αριθμητική ακολουθία που έχω επαναλάβει αρκετές φορές από τότε που μου την έστειλε ο πατριός μου. Με αυτόν τον παράξενο τύπο να με κοιτάζει επίμονα, μου παίρνει λίγο περισσότερο χρόνο να θυμηθώ απ' όσο θα έπρεπε. «Τέσσερα, εννέα, επτά, μηδέν, έξι, δύο.»

Μετα βίας διακρίνω τα μάτια του άντρα μέσα στην αφέγγαρη νύχτα, αλλά μπορώ να τα νιώσω καθώς γλιστρούν απ' το πρόσωπό μου μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών μου και πάλι πίσω.

«Τραυματισμένη» μισοψιθυρίζει, σαν να προσπαθεί επίτηδες να ακουστεί σαν να έχει καταπιεί χαλίκια.

«Τι ;...»

Πλησιάζει με μεγάλες δρασκελιές. Πισωπατώ αλλά δεν προλαβαίνω να κάνω πάνω από τρία βήματα προτού πιάσει τον καρπό μου. Η σκέψη του όπλου μου εξανεμίζεται με την ζεστασιά της παλάμης του στο κρύο δέρμα μου. Το άγγιγμά του είναι σταθερό αλλά και ευγενικό. Ανάβει ένα φακό και σημαδεύει το μέτωπό μου.

«Ράμματα» είναι το μόνο που λέει.

«Εντάξει ... δεν είχα άμεσα διαθέσιμα» απαντώ.

Ανταποκρίνεται με ένα γρύλισμα, λες και είναι δικό μου πρόβλημα που δεν έχω ράψει το τραύμα στο κεφάλι μου.

Τραβάω απότομα το χέρι μου, αλλά εκείνος δεν το αφήνει. Η προσπάθειά μου να απελευθερωθώ απ' τη λαβή του στριφογυρί-

ζοντάς το αποδυκνείται μάταιη. Η μόνη του αντίδραση είναι να σφίξει τον καρπό μου περισσότερο, ύστερα στρέφει το φως στο αριστερό μου μάτι, μετά στο δεξί και μετά πάλι στο αριστερό.

«Λιποθύμησες;» ρωτάει.

Σμίγω τα φρύδια και σουφρώνω τη μύτη μου σε μία έκφραση απορίας.

Εκείνος με χτυπάει απαλά στο κεφάλι με τον φακό του.

«Άουτς...»

«Λιποθύμησες;» λέει ξανά, με τόνο επιτακτικό, παρ' όλο που ακόμα ψιθυρίζει.

«Εννοείς, αν έχασα τις αισθήσεις μου; Όχι.»

«Ναυτία;»

«Λίγη.»

«Διάσειση» δηλώνει. Η φωνή του είναι ένας τραχύς ήχος τεσσάρων συλλαβών. Αφήνει τον καρπό μου σαν να έχω κάτι κολλητικό και απομακρύνεται. Βαδίζει με μεγάλες δρασκειλιές προς τη διασταύρωση όπου πέρασα με ταχύτητα το στοπ και χτύπησα το αυτοκίνητο του Τζέιμι Μέρικ.

Ακολουθώ τον άντρα παραπαίοντας καθώς κρατάει το φως στραμμένο στην άσφαλο. Δε μου λέει τι ψάχνει, υποθέτω κομμάτια που απέμειναν απ' τα οχήματα μετά τη σύγκρουση.

«Δεν έχω πάθει ποτέ ξανά διάσειση. Μπορεί να πέσω σε κώμα;» τον προφταίνω και τον ρωτώ.

«Όχι.»

«Πιστεύεις ότι έχω εγκεφαλική αιμορραγία;»

«Όχι.»

«Αλλά πώς μπορείς να είσαι σίγουρος; Είσαι γιατρός;»

«Όχι.»

«Πάλι καλά, γιατί δεν είσαι και πολύ ευγενικός.»

Ο άντρας ξεφυσάει περιπαικτικά αλλά δε γυρίζει προς το μέρος μου. Σταματάει απότομα, παρατρίχα θα έπεφτα με τα μούτρα στην πλάτη του. Είμαι τόσο κοντά του που μυρίζω την αλμύρα της θάλασσας στην στολή κατάδυσής του. Χωρίς μεγάλη

προσπάθεια, φαντάζομαι τους μυς που κρύβονται κάτω απ' το λεπτό στρώμα συνθετικού καουτσούκ που μας χωρίζει. Πρέπει να αναρωτιέμαι αν κάνει και αυτός σερφ ή πώς θα μοιάζει αν βγάλει το μουσκεμένο ύφασμα από πάνω του στην παραλία; Μάλλον όχι. Όμως αναρωτιέμαι.

Απομακρύνω τη σκέψη μου απ' το εκνευριστικά αθλητικό του σώμα και αντ' αυτού επικεντρώνομαι στην αργή κίνηση του φακού του καθώς σαρώνει το δρόμο απ' το ένα χαντάκι στο άλλο και πάλι πίσω.

Στρέφει το φως προς τα πόδια του και μένει ακίνητος, σαν να έχει παγιδευτεί σε μία σκέψη που δεν τον αφήνει σε ησυχία.

Και όσο περισσότερο στέκεται εκεί, τόσο πιο εύκολο μου είναι να συνειδητοποιήσω ότι είναι κάπως μαλάκας. Η σκέψη μου είναι κάπως ασυνάρτητη και αργή αυτή τη στιγμή, όμως πολύ σύντομα επανέρχομαι στα γεγονότα – αυτός ο τύπος είναι ένας μαλάκας που μιλάει μονολεκτικά και που μου έκανε γυρλιζοντας μια διάγνωση χωρίς να έχει τα απαραίτητα προσόντα, σαν κάτι διόλου ανησυχητικό.

Διάσειση, είπε.

«Κι αν...»

«Μεθυσμένη;» βρυχάται καθώς στρέφεται προς το μέρος μου.

Τον κοιτάω ανοιγοκλείνοντας τα μάτια. Το στήθος μου βράζει από οργή. «Τι είπες; *Μεθυσμένη;*»

Σκύβει μπροστά. Τα πρόσωπά μας απέχουν το πολύ μερικά εκατοστά το ένα απ' το άλλο. Η οργή μου σιγοβράζει. Όταν παίρνει μια βαθιά ανάσα απ' την μύτη του, η οργή μου είναι έτοιμη πλέον να εκραγεί.

Τον σπρώχνω και με τα δύο χέρια. *Χριστέ μου*, είναι σαν να προσπαθώ να ριξώ ένα μαρμάρινο άγαλμα. Απομακρύνεται απ' τον προσωπικό μου χώρο αλλά μόνο επειδή το θέλει εκείνος, όχι επειδή τον ανάγκασα εγώ.

«Όχι, δεν είμαι μεθυσμένη, μονολεκτικέ μαλάκα. Δεν έχω πει καθόλου αλκοόλ.»

Ξεφυσάει.

«Λοιπόν; Μύρισεσ καθόλου αλκοόλ όταν ήσουν μέσα στη μούρη μου και μύριζεσ την αναπνοή μου σαν κανένασ γαμημένος ψυχάκιας;»

Αυτό τον κάνει να γελάσει ειρωνικά.

«Ακριβώς. Οπότε σ' ευχαριστώ για τις εντελώς περιττές επικρίσεις σου, Φτηνιάρη Μπάτμαν» λέω και κουνάω υποτιμητικά το χέρι μου δείχνοντας την στολή του από νεοπρένιο. «Ποτέ δε θα έπινα και θα οδηγούσα. Στην πραγματικότητα, δεν πίνω και πολύ.»

Εκείνος μουρμουρίζει κάτι που μοιάζει με γρύλισμα ανακούφισης. «Μάλιστα.»

«Και αν θέλεις να ξέρεις, όταν είμαι μεθυσμένη είμαι αξιολάτρευτη. Δεν προκαλώ ατυχήματα όταν μεθάω.»

«Ατύχημα» γρυλίζει. Παρ' όλο που λείει μόνο μία λέξη, ο σαρκασμός στο ύφος του είναι αναμφισβήτητος. Δείχνει τριγύρω μας με τον φακό. «Δεν υπάρχουν σημάδια απ' τα λάστιχα.»

Γελάω πιηχτά. «Τι... τι σημάδια;...»

Ένας αναστεναγμός αγανάκτησης ξεχειλίζει απ' το στόμα του. «Σημάδια. Απ' τα λάστιχα» βρυχάται κι εγώ καθαρίζω το λαιμό μου σε μια αποτυχημένη προσπάθεια να κρύψω πόσο το διασκεδάζω. «Θα έπρεπε να υπάρχουν σημάδια απ' τα λάστιχα εκεί που προσπάθησεσ να φρενάρεις.»

Αυτή τη φορά δεν μπορώ να συγκρατηθώ – γελάω δυνατά. Και παρ' όλο που ο Φτηνιάρης Μπάτμαν φοράει μάσκα, νιώθω το αγριεμένο βλέμμα του στο δέρμα μου.

«Ξέρω ότι μάλλον ζεις κάτω από καμιά πέτρα μαζί με όλες τις άλλες σαλαμάνδρες, αλλά είναι από μια ταινία. Το *Hot Fuzz*. Σημάδια απ' τα λάστιχα. Ξέρεις, αυτή με τον Σάιμον Πεγκ και τον Νικ Φροστ;... Ο Τίμοθι Ντάλτον καταλήγει παλουκωμένος στην κορυφή της στέγης της εκκλησίας στο μικροσκοπικό χωριό; Είναι τόσο αστείο.»

Πέφτει μια βαριά σιωπή.

«*Ελα τώρα.* Η πιο μεγάλη πρόταση που έχεις πει τόση ώρα με αυτήν την φωνή του Φτηνιάρη Μπάτμαν μεταξύ ψιθύρου και γρυλίσματος είναι για τα σημάδια απ' τα λάστιχα και περιμένεις να μη γελάσω;»

«Δεν του αρέσει και πολύ να μιλάει» φωνάζει μια άλλη φωνή μέσα στη νύχτα.

Βλέπω μια αστραπιαία κίνηση στα δεξιά μου. Πριν καν προλάβω να γυρίσω, το χέρι του Μπάτμαν τυλίγεται γύρω απ' την μέση μου και με τραβάει από πίσω του. Η τσάντα μου πέφτει στο έδαφος και το πρόσωπό μου χτυπάει στον καλυμμένο με νεοπρένιο τοίχο από τούβλα που είναι η πλάτη του Μπάτμαν.

«*Γαμώτο...*»

«Κατέβασε το όπλο, αδερφέ. Εγώ είμαι» λέει η νέα φωνή, διακόπτοντας τον καταγιισμό βρισίων που ετοιμαζόμουν να εξαπολύσω. Ο καινούριος γελάει και ο Μπάτμαν χαλαρώνει τη λαβή του. Τώρα που σταμάτησα να ζαλίζομαι, καταλαβαίνω τι ακριβώς συνέβη. Σαν από ένστικτο, έβαλε τον εαυτό του ανάμεσα σ' εμένα και τον κίνδυνο, κρύβοντάς με απ' το οπτικό πεδίο του άλλου.

Κοιτάζω δίπλα απ' τον ώμο του Μπάτμαν και βλέπω έναν άλλο άντρα με μάσκα να στέκεται λίγα μέτρα μακριά. Τα χέρια του είναι υψωμένα σε ένδειξη παράδοσης και η στάση του είναι χαλαρή παρά το όπλο με το οποίο ο προστάτης μου σημαδεύει το στήθος του.

Το δικό μου όπλο.

«Ρε μαλακισμένο, αυτό είναι δικό μου. Δώσ' το μου.»

Ο Φτηνιάρης Μπάτμαν ξεφυσάει χλευαστικά όταν τον χτυπάω απαλά στον δικέφαλο καθώς κατεβάζει το όπλο.

«Όχι» λέει και μετά απομακρύνεται.

Με αφήνει στο σκοτάδι καθώς πλησιάζει τον καινούριο, με την τσάντα μου πεταμένη στα πόδια μου και το περιεχόμενο απ' το τσαντάκι του μακιγιάζ μου σκορπισμένο στην άσφαλτο. Οι δύο άντρες μιλούν ψιθυριστά και πάνω μερικές φράσεις καθώς

μαζεύω τα πράγματά μου στο αμυδρό φως. *Θα ρυμουλκήσουμε τον αυτοκίνητό της... Το πτώμα είναι στη λίμνη ... Πιθανότατα μιλούσε στο κινητό της. Απλώς ένα χαζό ατύχημα...*

Ένα χαζό ατύχημα.

Τα μάγουλά μου καίνε κάτω απ' τις στρώσεις του λευκού μακιγιάζ. Η παρόρμηση να τους φωνάξω την αλήθεια αναβλύζει τόσο δυνατή που με πνίγει αλλά την καταπίνω. Σκύβω για να μαζέψω τα πράγματα μου. Τα πετάω όλα μέσα στην τσάντα και αγριοκοιτάζω τους δύο άντρες που δε μου δίνουν σημασία.

Θα είχε κανένα νόημα αν τους έβαζα στη θέση τους; Αυτοί οι τύποι είναι επαγγελματίες *καθαριστές*. Διορθώνουν καταστάσεις για ανθρώπους πολύ πιο τρομαχτικούς και επικίνδυνους από εμένα. Είμαι σίγουρη ότι έχουν δει τα πάντα, από πραγματικά ατυχήματα μέχρι βασανιστήρια και όλα τα ενδιάμεσα. Τι θα πείραζε αν ήξεραν την αλήθεια;

Δεν μπορώ να το διακινδυνεύσω η εξομολόγησή μου να συνδεθεί με την οικογένειά μου. Μπορεί να μην είναι ούτε οι πιο καθαροί ούτε οι πιο αγνοί άνθρωποι, όμως εγώ έχω ένα ρόλο να παίξω. *Η χαοτική κόρη* είναι ακριβώς ο ρόλος που χρειάζεται, η *δολοφόνος* σίγουρα δεν είναι.

Γι' αυτό και φοράω ένα λαμπερό χαμόγελο, περνάω την τσάντα μου στον ώμο και προχωρώ προς το μέρος τους.

«Δε θα ήθελα να διακόψω αυτό το μικρό πάρτι με φτηνές απομμήσεις υπερηρώων όπου όλοι ψιθυρίζουν αλλά μάλλον πρέπει να ξεκινάμε κάποια στιγμή, δε νομίζετε; Μένουν τέσσερις ώρες και είκοσι δύο λεπτά μέχρι την ανατολή του ήλιου» λέω ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ρολόι μου. Όταν σηκώνω το βλέμμα, ο καινούριος έχει γείρει το κεφάλι όλο έκπληξη εξαιτίας του γρήγορου υπολογισμού μου. Μάλλον δικαιολογημένα, δεδομένης της αμφίβολης πρώτης εντύπωσης που του έδωσα. Όταν στρέφω το βλέμμα μου στον Μπάτμαν, τα μάτια του είναι μια στενή χαραμάδα πίσω απ' τη μάσκα του. Όμως, ισιώνω τους ώμους μου και σηκώνω το πηγούνι μου, θωρακίζοντας τον εαυτό μου απέναντι

στην κρίση του. «Λοιπόν; Όσο πιο γρήγορα το διορθώσουμε αυτό, τόσο πιο γρήγορα δε θα ξαναϊδωθούμε ποτέ.»

«Εγώ συμφωνώ απόλυτα, Αδέξια Μπάρμπι» λέει απότομα ο Σκοτεινός Ιππότης μου με τη στολή κατάδυσης. Αντιλαμβάνομαι ότι έχει μια προφορά παρά την προσπάθειά του να την κρύψει, αν και δεν μπορώ να προσδιορίσω την προέλευσή της.

«Πρόσεχε μην πνιγείς, Φτηνιάρη Μπάτμαν. Τι θα κάνει το Ρούντ Άιλαντ χωρίς τις υποδειγματικές σου ικανότητες στην εξυπηρέτηση πελατών και τις γεμάτες ενσυναίσθηση ιατρικές διαγνώσεις σου;»

Ο καινούριος γελάει ειρωνικά καθώς σταυρώνω τα χέρια μου και ξεκινάω έναν διαγωνισμό επίμονου κοιτάγματος με τον Μπάτμαν που μοιάζει να διαρκεί περίπου έξι χρόνια. Τελικά εκείνος υποκύπτει και δίνει απότομα το όπλο μου, που βρίσκεται πλέον στη θήκη του, στο βοηθό του με αυστηρή προσταγή να μη μου το επιστρέψει. Έπειτα, κάνει μεταβολή ξεφυσώντας. Βαδίζει προς το αυτοκίνητό του για να πάρει τον εξοπλισμό καταδύσεων.

Ο καινούριος κι εγώ παρακολουθούμε σιωπηλοί τον γκρινιάρη σύντροφό μας να ελέγχει τις φιάλες του, να σέρνει τον εξοπλισμό στην ακτή, να βγάζει τις μπότες για να φορέσει βτραχοπέδιλα και να βουτάει στα μαύρα νερά.

«Με λένε Κόνορ» λέει ο νέος μου σύντροφος, χωρίς να παίρνει τα μάτια του απ' τη λίμνη καθώς μου δίνει το χέρι του.

«Γαμάτη Μπάρμπι» απαντώ, δίνοντάς του κι εγώ το χέρι μου. «Γνωστή και ως Χάρλεϊ Κούν, είμαι εδώ μόνο για απόψε.»

«Το φαντάστηκα. Ωραίο μακιγιάζ.»

«Ευχαριστώ. Δεν είμαι σίγουρη ότι ο φίλος σου θα συμφωνούσε. Είναι πάντα τόσο μαλάκας;»

«Τις περισσότερες φορές. Ναι.»

«Τέλεια.»

«Συνήθως είναι ένας εκνευριστικός, εριστικός μαλάκας. Απόψε είναι πιο πολύ γνήσιος μαλάκας.»

«Πολύπλευρος μαλάκας, δηλαδή. Καλό αυτό.»

Ο Κόνορ γελάει πνιχτά και μου δίνει το όπλο, αλλά δεν το αφήνει μέχρι να τον κοιτάξω στα μάτια. «Μην κάνεις καμιά βλακεία.»

«Τ' ορκίζομαι.»

«Και αν κάποιος σου δημιουργήσει πρόβλημα, πυροβόλησε τον» λέει ο Κόνορ. Γνέφω και αφήνει το όπλο. Το παίρνω απ' το χέρι του αργά και προσεκτικά. Ρίχνει μία τελευταία, εξεταστική ματιά, γυρίζει και απομακρύνεται στον έρημο δρόμο.

«Κι αν ο φίλος σου είναι αυτός που μου δημιουργεί προβλήματα;» του φωνάζω.

«Αυτόν σίγουρα να τον πυροβολήσεις. Απλά σημάδεψε τα γόνατα. Ο υπόλοιπος μπορεί να παραμείνει χρήσιμος.»

Χαμογελάω και βάζω το όπλο στην τσάντα μου προτού στρέψω την προσοχή μου στη λίμνη. Βλέπω την αχνή λάμψη ενός αδιάβροχου φακού κάτω απ' την κυματιστή επιφάνεια. Σύντομα ακούγεται ο ήχος ενός κινητήρα να πλησιάζει και ένας γερανός σταματάει μπροστά στο Escalade μου. Ο Κόνορ με επιδέξιες κινήσεις το δένει και μόλις τελειώνει κατευθύνεται προς την ακτή για να περιμένει τον σύντροφό του.

Λίγα λεπτά μετά από αυτό, ένα πτώμα αναδύεται στην επιφάνεια. Το ακολουθεί ο γκρινιάρης Σκοτεινός Ιππότης μου.

Οι παλμοί μου εκτοξεύονται καθώς φτύνει τον ρυθμιστή αναπνοής και τυλίγει το χέρι του γύρω απ' το πτώμα για να το τραβήξει στην ακτή. Συνειδητοποιώ ότι παίζω νευρικά με το λουρί της τσάντας μου καθώς τον παρακολουθώ. Στη σύντομη συνάντησή μας, η διερευνητική ματιά του έχει αφήσει το σημάδι της πάνω στο δέρμα μου. Ακόμα και τώρα, κι ας μην μπορώ να εντοπίσω το βλέμμα του από αυτή την απόσταση μέσα στη νύχτα, το νιώθω να με χαράζει, σαν μια αόρατη λεπίδα.

Γιατί με νοιάζει πώς με κοιτάζει; Τι σκέφτεται; Δεν ξέρει τίποτα για μένα ούτε για το τι συμβαίνει εδώ ούτε γιατί έπρεπε να γίνει αυτό. Δε γνωρίζει την υπόσχεση που πρέπει να κρατήσω.

«Είναι ένας ξένος, γαμώτο» λέω στον εαυτό μου δυνατά αφού

οι σκέψεις μου δε μου φτάνουν πια. «Μετά από εδώ, δε θα τον ξαναδείς ποτέ.»

Κάνω μερικά βήματα μπροστά για να παρακολουθήσω τον Κόνορ που τον βοηθάει να τραβήξει το πτώμα στην ακτή. Ο Μπάτμαν βγαίνει απ' το νερό και ακουμπά τον εξοπλισμό του πάνω στα βράχια. Σηκώνουν το πτώμα του Μέρικ. Ο Κόνορ πιάνει τα πόδια, ενώ ο Μπάτμαν τα χέρια. Παραπατώντας, με την ανάσα τους βαριά καταφέρνουν να φτάσουν στο δρόμο. Πετάνε το πτώμα στα πόδια μου.

Για λίγο, ακούγεται μόνο ο ήχος της γρήγορης αναπνοής τους.

Οι δύο άντρες με κοιτάνε. Τους κοιτάζω κι εγώ. Πέφτει ένα βαρύ πέπλο σιωπής. Είναι σαν να περιμένουν από μένα να τραγουδήσω και να χορέψω, κι εγώ να έχω ξεχάσει τους στίχους, τη χορογραφία και γενικά τι πρέπει να κάνω.

Ο Κόνορ γέρνει το κεφάλι του στο πλάι και ξαφνικά μου έρχεται η επιφοίτηση.

Πιέζω με το ένα χέρι την καρδιά μου και με το άλλο δείχνω το πτώμα που είναι ξαπλωμένο στο δρόμο.

«Ω... Θεέ μου... είναι τόσο φρικτό... τι έκανα;...»

Η σιωπή συνεχίζεται. Μια κουκουβάγια ακούγεται μέσα απ' τις σκιές του δάσους.

«Μα τι τραγωδία...» συνεχίζω καθώς σκουπίζω ελαφρά τις στεγνές βλεφαρίδες μου. «Τόσο λυπηρό... δε θα συγχωρήσω ποτέ τον εαυτό μου.»

«Γαμώ τον Ιησού Χριστό μου» ψιθυρίζει ο Μπάτμαν. «Κλασικά.»

«Ορίστε;»

«Κλασικά» λέει ξανά, πλησιάζει, στέκεται από πάνω μου και με κοιτάζει. «Είσαι η τέλεια μικρή πριγκίπισσα του μπαμπάκα, που κυριολεκτικά δε δίνει δεκάρα για τον αθώο που βρέθηκε στο δρόμο της.»

Μόλις αρχίζω να διαμαρτύρομαι για την «αθωότητα» του Μέρικ, ο Κόνορ ακουμπάει το χέρι στο στήθος του Μπάτμαν σε μια προσπάθεια να τον ηρεμήσει. «Έλα ρε φίλε τώρα...»

«Πάντα βασιζεσαι σε κάποιον που θα έρθει να καθαρίσει το χάος που έχεις αφήσει πίσω σου» συνεχίζει ο Μπάτμαν, γρυλίζοντας για να ακουστεί πάνω απ' τις επιφυλακτικές διαμαρτυρίες του Κόννορ, με την προφορά του να επανέρχεται. «Και ζεις τη ζωούλα σου, χωρίς να σε επηρεάζει τίποτα, όποιος κι αν βρεθεί στο δρόμο σου.»

Πετάγομαι μπροστά και εκμηδενίζω την απόσταση ανάμεσά μας. Σταματάω τόσο κοντά του που μπορώ να μυρίσω τη γλυκιά μέντα στην αναπνοή του ανακατεμένη με τη μυρωδιά του νερού της λίμνης. Κοιτάζω κατάματα το πρόσωπό του με έκφραση θανατηφόρα. «Μήπως είναι η κατάλληλη στιγμή να σου θυμίσω ότι είμαι πελάτισσά σου; Ή να το κάνω αργότερα; Αυτή είναι η δουλειά σου, θυμάσαι;»

«Όχι, δεν είναι.»

«Μα νόμιζα ότι ήσουν καθαριστής.»

«Νόμιζες λάθος, Αδέξια Μπάρμπι.»

«Τότε γιατί είσαι εδώ;»

«Γιατί δεν έχω άλλη επιλογή, γαμώτο.»

Ο Μπάτμαν μου γυρίζει την πλάτη καθώς σκύβει για να σηκώσει το άτονο χέρι του Τζέιμι, στηρίζοντας το πτώμα στον ώμο του με ένα γρύλισμα. Όταν με πλησιάζει με ένα αγριεμένο βλέμμα, δε μαζεύομαι, αν και η καρδιά μου βροντοχτυπά διαπερνώντας ακόμα και τα κόκκαλά μου με κάθε παλμό.

«Δε με ξέρεις» λέω μέσα απ' τα δόντια μου.

Το βλέμμα του καίει το δέρμα μου. «Και δε θέλω να σε γνωρίσω» λέει.

Τον βλέπω να πηγαίνει προς το γερανό με το πτώμα κρεμασμένο στον ώμο του, να γλιστράει στις σκιές. Δεν παίρνω τα μάτια μου απ' τη μορφή του, ούτε καν όταν ο Κόννορ έρχεται και στέκεται δίπλα μου.

«Ζητώ συγγνώμη εκ μέρους του» λέει ο Κόννορ και η φωνή του είναι σιγανή και απαλή. Φοράει ακόμα τα γάντια και τρίβει το σβέρκο του. «Είναι απλά... ναι. Δεν ήταν καλή γι' αυτόν η απο-

πινή νύχτα. Ξέρω ότι, πιθανώς, είναι δύσκολο να το πιστέψεις αλλά δεν είναι προσωπικό. Απλά, αυτό, το κάνει εδώ και πολύ καιρό.»

Γνέφω και ξεκολλάω το βλέμμα μου απ' το γερανό, όπου ο Μπάτμαν τυλίγει το πτώμα με ένα πλαστικό και μετά με μία κουβέρτα. Αν και ακούω το λαχάνιασμα του καθώς ανεβάζει τον Μέρικ στο πίσω μέρος του οχήματος, κρατώ την προσοχή μου στραμμένη στο δάσος. Τα δέντρα με καλούν να βρω ένα ήσυχο μέρος για να καθίσω με τις σκέψεις μου. Ίσως μπορέσω να βρω λίγη γαλήνη, όταν ο κόσμος σωπάσει, μόνο για λίγο...

«Θα επιστρέψουμε αύριο το βράδυ με το γερανό και θα βγάλουμε το αυτοκίνητο απ' τη λίμνη. Εγώ θα καθαρίσω ό,τι έχει μείνει στο δρόμο απόψε» λέει ο Κόνορ, διακόποντας τις φαντασιώσεις μου. Νιώθω τη ματιά του στο μάγουλό μου αλλά δε γυρίζω να τον κοιτάξω. «Ο Μπάτμαν... μπορεί να είναι λίγο άξεστος, αλλά είναι ο πιο αξιόπιστος άνθρωπος. Θα τα φροντίσουμε όλα. Τίποτα δε θα σε συνδέσει με αυτό το μέρος. Κανένα αρχείο. Καμία απόδειξη. Σύντομα θα είναι σαν να μη συνέβη ποτέ το ατύχημα.»

«Μάλιστα» ψιθυρίζω, αλλά το χαμόγελό μου είναι στιγμιαίο. Απέτυχε να τον καθησυχάσει πως είμαι απολύτως καλά. Γυρίζω προς τον Κόνορ. Αμέσως βλέπω την ανησυχία να τρεμοπαίζει στα μάτια του, παρ' όλο που τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά του είναι καλυμμένα απ' τη μάσκα του. Βάζω λίγη περισσότερη προσπάθεια στο χαμόγελό μου. «Ποιο ατύχημα, σωστά;»

«Σωστά» λέει γελώντας. Πιθανότατα νομίζει ότι πρόκειται για ένα άθλιο αστείο που είπα με μισή καρδιά, καθώς απομακρύνεται για να βοηθήσει τον γκρινιάρη Σκοτεινό Ιππότη να πάρει τον εξοπλισμό του απ' τα βράχια και να τον βάλει στο αυτοκίνητο. Και παρ' όλο που ένα αμυδρό χαμόγελο παραμένει στο πρόσωπό μου, περιμένοντας πότε θα περάσουν και οι δύο από δίπλα μου, πίσω από αυτό νιώθω πιο μόνη από ποτέ.

Ο Φτηνιάρης Μπάτμαν πετάει την καταδυτική στολή στο ανοιχτό πορτμπαγκάζ του βίντατζ Dodge Charger του. Έχει αλ-

λάξει και φοράει ένα μαύρο τζιν που αγκαλιάζει τους μυώδεις μηρούς του, ένα μακρυμάνικο μαύρο πουκάμισο και μια καινούρια μάσκα του σκι. Φοράει δυο δερμάτινα γάντια και πλησιάζει προς το μέρος μου, ενώ αντιστέκομαι στην παρόρμηση να σφίξω το όπλο που βρίσκεται μέσα στην τσάντα μου.

«Ωρα να φύγουμε» λέει μέσα απ' τα δόντια του καθώς πλησιάζει στο σημείο όπου στέκομαι στην μέση του δρόμου.

Σταυρώνω τα χέρια μου. «Τι θα έλεγες να πεις “Ωρα να φύγουμε, παρακαλώ”; Ή “Να αναχωρήσουμε; Το Βatmobile μου περιμένει, ωραία μου δεσποινίς.»

Ακούγεται ένα μονότονο βουητό στο δροσερό αεράκι. Για μια στιγμή νομίζω ότι είναι κάποιο αυτοκίνητο κάπου μακριά που πλησιάζει. Ίσως κάποιο με χαλασμένη εξάτμιση.

Αλλά όχι.

Είναι αυτός. *Γρυλίζει.*

Πισωπατώ αλλά εκείνος πέφτει πάνω μου. Με μία αστραπιαία κίνηση που μου προκαλεί ναυτία με σηκώνει στον ώμο του και κάνει μεταβολή. Το στομάχι μου πιέζεται πάνω στα οστά και τους μυς του, καθώς προχωράει προς τα οχήματα. Πιάνω τα πράγματά μου προτού πέσουν και η παρόρμηση να τον πυροβολήσω στον κώλο είναι σχεδόν εξίσου ακατανίκητη με το να κάνω εμετό πάνω στην πλάτη του.

«Αφησέ με κάτω, γαμώτο.» Οι προσπάθειές μου να τον χτυπήσω είναι εξίσου μάταιες με ό,τι άλλο επιχειρώ, απ' το να στριφογυρίσω μέχρι να βρίσω και να προσπαθήσω να του βάλω τρικλοποδιά με την τεράστια τσάντα μου.

«Βεβαίως, κινούμενη καταστροφή.»

Με μια γρήγορη κίνηση, προσγειώνομαι με δύναμη στον κώλο μου με τα πόδια μου να κρέμονται έξω απ' το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου του.

«Αποκλείεται» γρυλίζω. Προσπαθώ να βγω απ' το πορτμπαγκάζ, αλλά νιώθω σαν να μου έχουν ρουφήξει τον εγκέφαλο απ' το κεφάλι και να τον έχουν αντικαταστήσει με σούπα. Τα πάντα

στροβιλίζονται. Οι σκέψεις μου. Ο κόσμος. Το περιεχόμενο του στομάχου μου. Μου παίρνει πολύ χρόνο για να θυμηθώ πώς να κάνω τα άκρα μου να δουλέψουν. Μέχρι να το κάνω, ο Μπάτμαν με έχει στριμώξει, με τα γαντοφορεμένα χέρια του να στηρίζονται στη βάση του πορτμπαγκάζ δεξιά κι αριστερά απ' τα πόδια μου. Οι άκρες των αντίχειρών του αγγίζουν τους μηρούς μου. Καταλαμβάνει όλο το χώρο γύρω μου. Παρ' όλο που κλείνω τα μάτια μου, η παρουσία του είναι παντού. Τον μυρίζω, μέντα και νερό της λίμνης. Νιώθω τη ζεστασιά της ανάσας του στο πρόσωπό μου. Όταν συναντώ το βλέμμα του, τα σκούρα μπλε μάτια του είναι το πρώτο πράγμα στο οποίο εστιάζω, η έντασή τους ενισχύεται απ' τη μαύρη μάσκα του σκι που τα πλαισιώνει.

Ένας κόμπος ανεβαίνει στο λαιμό μου. Νιώθω τα μπράτσα μου να τρέμουν και σιγά σιγά τρέμουν και τα χέρια μου. «Σε παρακαλώ, δεν καταλαβαίνεις» λέω.

«Μέσα.»

«Όχι.»

«Τώρα.»

«Σε παρακαλώ» ψιθυρίζω. «Όχι εδώ μέσα. Θα πάω με τον γερανό.»

«Όχι, δε θα πας. Όχι με όλα αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία που θα μαζέψει ο συνάδελφός μου από εδώ. Και δεν πρόκειται να διακινδυνεύσω να σε δουν να κάθεται στο μπροστινό κάθισμα» λέει ο Μπάτμαν με σφιγμένα δόντια.

«Αυτό ακούγεται ακραίο και περισσότερο σαν να μη θέλεις απλώς να καθίσεις δίπλα μου.»

Ο Μπάτμαν ανασηκώνει τους ώμους του και σκύβει λίγο πιο κοντά μου. Μας χωρίζουν μόλις λίγα εκατοστά. Τα μάτια του κατεβαίνουν στα χείλη μου, τα οποία είναι πασαλειμμένα με μια παχιά στρώση μακιγιάζ, βαμμένα κόκκινα και μαύρα. «Υποθέτω ότι δε θα το μάθεις ποτέ» λέει και η φωνή του είναι ένα βαθύ γουργουρητό. «Αλλά δεν υπάρχει άλλη επιλογή.»

Η μύτη μου τσουζει αλλά αρνούμαι να ενδώσω στον ξαφνικό

πειρασμό να αφήσω τα δάκρυα αγανάκτησης να κυλήσουν. Δεν πρόκειται να κλάψω, όχι μπροστά σε αυτόν το μαλάκα. Αν νιώθει τα γόνατά μου που τρέμουν, δεν το δείχνει. Απλώς σκύβει πιο κοντά μου, με τα μάτια του καρφωμένα στα δικά μου. Ξέρω ότι δε θα υποχωρήσει. Μπορεί να το δει κι αυτός, τη στιγμή που πραγματικά το συνειδητοποιώ.

Οι ώμοι μου ζαρώνουν. «Σε ικετεύω» ψιθυρίζω.

«Φοβάμαι ότι δεν τα καταφέρνεις και πολύ καλά.»

«Πραγματικά είσαι μαλάκας.»

«Κι εσύ θέλεις να φύγεις από εδώ όσο κι εγώ. Αυτός είναι ο μόνο τρόπος με τον οποίο μπορείς να φύγεις, γι' αυτό καλύτερα να είσαι ήσυχη» λέει και το χέρι του αμέσως βρίσκεται στο κεφάλι μου, πιέζοντας με απαλά προς τα κάτω, ενώ το άλλο κατεβάζει την πόρτα προς τα κάτω, βυθίζοντάς με στο σκοτάδι μέχρι που κλείνω σφιχτά τα μάτια μου. «Όταν φτάσουμε στο Πρόβιντενς, θα σε αφήσω να βγεις και μπορείς να κάνεις όσο χαμό θέλεις μόνη σου. Μέχρι τότε, προσπάθησε να είσαι φρόνιμη.»

Το πορτμπαγκάζ κλείνει με ένα κλικ. Ανοίγω τα μάτια μου στο απόλυτο σκοτάδι. Οι χτύποι της καρδιάς μου πάλονται μες στα αυτιά μου. Τα δάκρυα που έκρυβα από εκείνον αρχίζουν να τρέχουν ακατάπαυστα, καθώς κουλουριάζομαι σαν μια σφιχτή μπάλα και αγκαλιάζω την τσάντα μου στο στήθος μου, με τη βρεγμένη στολή κατάδυσης του Μπάτμαν να μου πιέζει το κεφάλι μου. Τραβάω το μανίκι της και το ακουμπάω στο μέτωπό μου, όπου ένα μείγμα από πηγμένο αίμα, λευκό μακιγιάζ και ιδρώτα ανυπομονεί να το ξεπλύνω απ' το δέρμα μου.

Είσαι εντάξει. Είσαι εντάξει, είσαι εντάξει, είσαι εντάξει. Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.

Επαναλαμβάνω το μάντρα² μου μέχρι που οι πανικόβλητες αναπνοές μου επιβραδύνονται αρκετά ώστε να ακούσω τον ήχο των πνιχτών λέξεων που ανταλλάσσουν ο Μπάτμαν και ο Κό-

2 Ιερή έκφραση με ψυχολογικές και πνευματικές δυνάμεις. (Σ.τ.Ε)

νορ. Είναι μια σύντομη συζήτηση για εντελώς πρακτικά ζητήματα. Η ελπίδα μου ότι ο Κόννορ θα καταφέρει να λογικέψει τον φίλο του χάνεται, γιατί μια στιγμή αργότερα η πόρτα του οδηγού ανοίγει και κλείνει. Η μηχανή παίρνει μπρος με ένα βόμβο και ξεκινάμε.

Χρειάζομαι ένα καινούριο σχέδιο.

Εκμεταλλεύομαι την οργή που με κυριεύει για να μείνω συγκεντρωμένη καθώς παίρνουμε μερικές ανοιχτές στροφές και αποκτούμε σταθερή ταχύτητα. Όταν είμαι σίγουρη ότι ο Μπάτμαν αισθάνεται βέβαιος ότι *θα είμαι φρόνιμη*, χτυπάω τη γροθιά μου στην οροφή του πορτμπαγκάζ σε μια μάχη σάρκας εναντίον μετάλλου.

«Δεν είμαι σίγουρη αν σου το έχουν ξαναπεί, αλλά *είσαι τελείως μαλάκας*» φωνάζω, με τα δάκρυα να κυλούν ακόμα απ' τα μάτια μου. Τα χτυπήματά μου γίνονται μουσική υπόκρουση καθώς τραγουδώ ρυθμικά. *«Μα-λά-κας, μα-λά-κας, μα-λά-κας.»*

«Σταμάτα» βρυχάται προτού πιέσει περισσότερο το γκάζι.

«Έλα να με αναγκάσεις, σε προκαλώ.» Χτυπάω ξανά και τελικά ανεβάζει την ένταση της μουσικής για να πνίξει τους ήχους μου. Τη στιγμή που το κάνει, ελαττώνω τα χτυπήματα και τις διαμαρτυρίες μου και μετά σιγά σιγά σταματώ.

Όταν αισθάνομαι ότι πιστεύει πως κέρδισε αυτόν τον γύρο, ανάβω τον φακό του κινητού μου και ψάχνω μέσα στην τσάντα μου.

Το μανιακό μου γέλιο πνίγεται απ' τον ήχο της μηχανής και της μουσικής. Βγάζω το βιδωτό τρέμολο της Jackson κιθάρας μου με το ιδρωμένο χέρι μου να τρέμει. Μπορεί να γεννήθηκα Μόνταγκιου, μια οικογένεια που έχει τη δική της τρελή ιστορία, αλλά ταυτόχρονα είμαι και μία Κοβάτσι. Ο πατριός μου μου έμαθε ένα σωρό χρήσιμα κόλπα, όπως το πώς να ελευθερώνομαι από δεσίματα, πώς να κάνω ναυτικούς κόμπους, πώς να οπλίζω ένα όπλο.

Και πώς να δραπετεύσω απ' το πορτμπαγκάζ ενός αυτοκινήτου.

Το παλιό μάνταλο του vintage αυτοκινήτου είναι λίγο δύσκολο, αλλά έχει και ένα καλό – μάλλον δεν έχει λαμπάκι στο ταμπλό για να ειδοποιήσει τον οξυθυμο σοφέρ μου όταν καταφέρνω να το ανοίξω με την τρίτη προσπάθεια. Πιάνω το μηχανισμό για να κρατήσω την πόρτα του πορτμπαγκάζ, ανοιχτή τόσο ώστε να μπορώ να βλέπω τον δρόμο που κυλάει πίσω μας. Είμαστε ακόμα στην μέση του πουθενά – ούτε κίνηση, ούτε πεζοί, σχεδόν καθόλου σπίτια. Μόνο το δάσος. Εγώ και το σκοτάδι και τα κόκκινα πίσω φώτα που χάνονται στη μαύρη νύχτα.

Το αυτοκίνητο επιβραδύνει. Ο άξονας μετάδοσης κίνησης αποσυνδέεται καθώς ο Μπάτμαν αλλάζει ταχύτητες και φρενάρει. Τα πίσω φώτα ανάβουν. Το ένα αναβοσβήνει, σηματοδοτώντας δεξιά στροφή.

Ανοίγω την πόρτα του πορτμπαγκάζ τόσο ώστε να καταφέρω να ξεγλιστρήσω προτού σταματήσουμε. Δεν είναι μία χαριτωμένη έξοδος. Το γόνατό μου χτυπάει στην ασφαλτο και σχίζω τη φόρμα μου. Αισθάνομαι τα καυσαέρια πάνω στο πρόσωπό μου όταν γονατίζω πίσω απ' τον προφυλακτήρα. Κατεβάζω απαλά την πόρτα, ώστε να μην τη δει στον καθρέφτη. Οι παλιοί μεντεσέδες είναι αρκετά σκληροί ώστε να μην ανοίξει ξανά απότομα όταν ελαττώνω την πίεση. Δεν μπορώ να την κλείσω εντελώς, αλλά αν ο Μπάτμαν δε με δει πριν στρίψει, ίσως προλάβω να εξαφανιστώ.

Τα φώτα σβήνουν καθώς παίρνει το πόδι του απ' το φρένο. Με ένα βουητό και ένα σύννεφο γκριζου καπνού, η μηχανή ανεβάζει στροφές. Το αυτοκίνητο στρίβει και απομακρύνεται.

Μένω σκυμμένη στον άδειο δρόμο μόνο για μία στιγμή. Μετά σηκώνομαι, σκουπίζω τα δάκρυα απ' το πρόσωπό μου και απομακρύνομαι προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Δε με ξέρεις, σκέφτομαι όταν ρίχνω μια τελευταία ματιά στο αυτοκίνητο προτού εξαφανιστεί στη στροφή.

Και έχει δίκιο.

Δε θέλει να με γνωρίσει.